

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžo/5/2017
Identifikačné číslo spisu: 1014200751
Dátum vydania rozhodnutia: 24.01.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1014200751.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Zuzany Ďurišovej, v právnej veci žalobcu: Lesoochranárske zoskupenie VLK, občianske združenie, Tulčík 26, Tulčík, právne zastúpený: JUDr. Iveta Rajtáková, advokátka so sídlom Štúra 20, Košice, proti žalovanému: Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, Námestie Ľ. Štúra č. 1, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia sp. zn. 2153/2014-1.10 (42/2012- rozkl.) zo dňa 10.3.2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/94/2014-96 zo dňa 28. mája 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/94/2014-96 zo dňa 28. mája 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia Ministra životného prostredia Slovenskej republiky sp. zn. 2153/2014-1.10 (42/2012- rozkl.) zo dňa 10.3.2014 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“). Týmto rozhodnutím žalovaný podľa § 82 ods. 9 písm. a/ v spojení s § 89 ods. 3 písm. b/ zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny (ďalej len „zákon o ochrane prírody“) zastavil konanie začaté na základe žiadosti Slovenského poľovníckeho zväzu, Poľovníckeho združenia Chochuľa Hrochoť, Hrochoť 340 (ďalej len „žadateľ“) zo dňa 19.01.2009, z dôvodu, že odpadol dôvod na konanie. Prvostupňovým rozhodnutím Ministerstva životného prostredia SR, sp. zn. 3793/2011-2.2 zo dňa 29.09.2011, bola povolená výnimka žiadateľovi usmrtiť - odstreliť - jedného jedinca medveďa hnedého v poľovnom revíri Chochuľa Hrochoť. Náhradu trov konania žalobcovi nepriznal.

Krajský súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že je nepochybné, že žalobca ako účastník správneho konania reprezentoval v konaní záujem na nezasahovaní do prírody a jej prirodzených pomerov v súlade so svojimi programovými cieľmi vyjadrenými v stanovách občianskeho združenia. Keďže povolená

výnimka na usmrtenie jedného jedinca medveďa hnedého vo vyššie uvedenej lokalite nebola realizovaná, nedošlo k žiadnemu zásahu do populácie uvedeného chráneného živočíšneho druhu, čo sa žalobca svojou účasťou v konaní snažil presadiť.

Zastavenie konania začatého na základe žiadosti žiadateľa o povolenie výnimky zo zákazov ustanovených § 35 ods. 1 písm. a) zákona o ochrane prírody z dôvodu, že odpadol dôvod na konanie znamená, že o predmetnej žiadosti žiadateľa o povolenie výnimky sa už konat' nebude. Faktický záujem na ochrane prírody v danom konaní teda nemôže byť naplnený vyššou mierou. Za daných okolností je súd toho názoru, že napadnuté rozhodnutie o zastavení rozkladového konania nemohlo ukrátiť žalobcu na jeho právach a oprávnených záujmoch na ochrane prírody, pretože na základe výsledkov správneho konania vo veci povolenia výnimky nedošlo a ani v budúcnosti už nemôže dôjsť k žiadnemu zásahu do populácie medveďa hnedého v danej lokalite.

V zmysle Stanoviska správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Snj 72/2013 zo dňa 24. júna 2014 na zjednotenie výkladu § 82 ods. 9 písm. a) a § 89 ods. 3 písm. b) zákona o ochrane prírody a krajiny o dôsledkoch neplatnosti povolenia na usmrtenie chráneného živočícha na priebeh súdneho konania, správne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky s poukazom na rozdielne stanoviská rozhodovacej činnosti dvoch senátov najvyššieho súdu, (rozsudky sp. zn. 10Sžp 6/2013 a sp. zn. 1Sžp 6/2013) zaujalo stanovisko: „Neplatnosť povolennej výnimky o povolení na odstrel chráneného živočícha - medveďa hnedého spôsobená uplynutím času, na ktorý bola výnimka povolená má za následok, že odpadol predmet konania, lebo výnimka, ktorá bola obsahom rozhodnutia už zanikla a neexistuje. Správny orgán preto môže (ba dokonca musí) zastaviť konanie o výnimke, a to v ktoromkoľvek štádiu správneho konania“.

Krajský súd sa v súlade so Stanoviskom Správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky stotožnil s postupom a právnym posúdením veci žalovaným. Ústredný orgán štátnej správy, ktorý koná o rozklade musí konanie o udelenie výnimky zastaviť tak, ako mu to ukladá § 82 ods. 9 zákona o ochrane krajiny. Toto zákonné ustanovenie priamo ustanovuje, že orgán ochrany prírody konanie podľa tohto zákona zastaví, ak dôvod na konanie odpadol.

Ďalej uviedol, že pokiaľ aj zaniklo rozhodnutie o povolení výnimky uplynutím času, na ktorý bolo vydané a odpadol dôvod na ďalšie konanie vo veci, žalovaný postupoval správne, keď konanie vo veci žiadosti žiadateľa o povolenie výnimky zo zakázaných činností podľa zákona o ochrane prírody zastavil, pretože dôvod zastavenia konania sa viazal k celému predmetu konania. Takýmto rozhodnutím nedochádza k založeniu, zmene alebo zrušeniu oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb a ani práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb už nimi nemôžu byť priamo dotknuté. Žalobca nepreukázal ukrátenie na svojich subjektívnych právach, ktoré mu malo vzniknúť rozhodnutím o zastavení konania.

Zákon o ochrane prírody dáva do právomoci orgánu o ochrane prírody zastaviť konanie, ak dôvod na konanie odpadol a súčasne zakotvuje, že rozhodnutie vydané podľa tohto zákona stráca platnosť uplynutím času, na ktoré bolo vydané. Za takýchto okolností „odpadnutím dôvodu na konanie“ treba rozumieť v prípade časovo limitovaného rozhodnutia aj stratu „platnosti rozhodnutia“ ako právny dôvod, ktorý má za následok odpadnutie predmetu konania v dôsledku uplynutia času, na ktoré bolo vydané. Neplatnosť výnimky nemožno spájať len so skutočnosťou, že predmet konania zanikol napr. uhynutím zvierat'a (medveďa hnedého).

Ak rozhodnutie orgánu ochrany prírody o povolení na usmrtenie chráneného živočícha - medveďa hnedého podľa § 89 ods. 3 zákona o ochrane prírody stratilo platnosť uplynutím času, na ktoré bolo vydané, odpadol dôvod na ďalšie konanie o povolenie takejto výnimky. Rozhodnutie orgánu ochrany prírody podľa § 82 ods. 9 písm. a) zákona o ochrane prírody potom nemá predmet konania, lebo takýmto predmetom konania nie je zviera, na odstrel ktorého bola potrebná výnimka, ale predmetom správneho konania je právna podmienka, ktorou je samotná výnimka. Ak takáto výnimka neexistuje, lebo jej platnosť zanikla, potom súčasne odpadol aj predmet správneho konania.

Znamená to, že aj vtedy, ak čas, na ktorý bolo vydané rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa na povolenie odstrelu uplynie ešte pred právoplatnosťou tohto rozhodnutia, zaniká dôvod na konanie aj v konaní o rozklade, ktorý bol proti nemu podaný. Aj toto uplynutie času spôsobuje nevyhnutnosť zastavenia konania, lebo inak by orgán konajúci o rozklade už nemohol neplatné rozhodnutie skúmať a prípadne ho zrušiť, zmeniť alebo potvrdiť, či rozklad zamietnuť. Samotný formálny priebeh konania o rozklade by nepredstavoval pre účastníka konania reálnu možnosť dosiahnuť rozhodnutie v jeho prospech a bolo by v rozpore so zásadou materiálnej pravdy aj v rozpore so zásadou hospodárnosti konania. Súd aj správny orgán musia pritom zásadu zisťovania skutočného stavu veci uplatňovať súčasne so zásadou hospodárnosti tak, aby nedochádzalo k zbytočnému predlžovaniu konania a aby sa neprímerane nezvyšovali náklady konania.

Iný výklad zákona by smeroval len k formálnemu zopakovaniu konania o rozklade bez toho, aby umožňovalo žalobcovi reálnu možnosť dosiahnuť materiálne iné rozhodnutie v jeho prospech a bolo by v rozpore aj so zásadou hospodárnosti správneho konania, ktorá je zakotvená v § 3 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“).

Vzhľadom na uvedené dospel krajský súd po preskúmaní veci k záveru, že žalobca zastavením konania v predmetnej veci nemohol byť ukrátený na svojich právach a oprávnených záujmoch. Keďže žalobné námietky neodôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia, postupoval súd podľa § 250j ods. 1 O.s.p. a žalobu zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave považoval za nesprávny z dôvodov uvedených v ustanoveniach § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. (súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) a § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. (rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci).

Žalobca nesúhlasil so závermi krajského súdu v rozsudku a považoval ich za priamo rozporné s ustanoveniami Správneho poriadku, konkrétne s ustanoveniami definujúcimi právoplatnosť a vykonateľnosť rozhodnutia.

Žalobca vo svojom odvolaní poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Sžp 6/2013 zo dňa 24.09.2013, ktorý rozhodujúci o žalobe žalobcu proti prvšiemu rozhodnutiu žalovaného, vydaného v tomto konaní, zastavil konanie o rozklade žalobcu. Žalobca ďalej uviedol, že pokiaľ prvostupňový súd neuvažoval o právoplatnosti rozhodnutia nedoručeného jednému z účastníkov konania, v takom prípade nie je možné pochopiť, čo mal prvostupňový súd na mysli, keď argumentoval „platnosťou udelenej výnimky“.

Žalobca na záver uvádza, že výsledkom konania žalovaného odobreného súdom prvého stupňa, je stav, kedy sa žalobca nemôže domôcť preskúmania rozhodnutia, ktorým bolo povolené usmrtiť jedinca chráneného druhu a dosiahnuť aby skutkové a právne okolnosti, ktoré vyšli najavo v prvostupňovom konaní boli na základe jeho opravného prostriedku posúdené orgánom rozhodujúcim o rozklade. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie, napadnuté rozhodnutie žalovaného zruší, vec vráti žalovanému na ďalšie konanie a prizná žalobcovi náhradu trov konania.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu k jednotlivým námietkam uviedol, že ak žiadateľ vo svojej žiadosti časovo neobmedzí uskutočnenie povolenej výnimky, neznamená to, že konajúci správny orgán nemôže určiť podrobnejšie podmienky výkonu povolenej výnimky, vrátane presného vymedzenia časového úseku, v ktorom môže byť povolená činnosť uskutočnená. Uvedená skutočnosť vyplýva z ust. § 82 ods. 12 zákona o ochrane prírody a správny orgán bez výnimky v povolovacích konaniach v zmysle ust. § 35 ods. 1 písm. a) zákona o ochrane prírody stanovuje od a do kedy možno povolenú výnimku zrealizovať.

Stanovenie konkrétneho časového obdobia je významné z viacerých dôvodov, ktoré žalovaný príkladom

popísal. Zároveň podotkol, že žiadateľ v žiadosti výslovne žiada o udelenie výnimky v zmysle zákona o ochrane prírody na rok 2009 (žiadosť žiadateľa zo 14.01.2009). Takže bez ohľadu na to, že prvostupňové správne rozhodnutie de iure nenadobudlo právoplatnosť, avšak v čase udelenia žiadanej výnimky sa naň hľadalo v zmysle platnej právnej úpravy a vtedajšej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako na právoplatné rozhodnutie a túto skutočnosť nemožno v žiadnom prípade opomenúť, nemožno v súčasnosti meritórne rozhodnúť o tejto žiadosti, nakoľko žiadateľom bola požadovaná výnimka časovo ohraničená, a to na rok 2009 a žiadateľ nežiadal o predĺženie požadovanej výnimky.

Zámer žiadateľa, a síce, že požadoval udelenie výnimky - odstrel medveďa hnedého na rok 2009, nemožno spochybníť a vyplýva aj zo skutočnosti, že žiadateľ žiadal o odstrel aj v roku 2010 v roku 2011, v roku 2012, v roku 2013. Žalobca si je bezpochyby týchto skutočností vedomý, nakoľko v niekoľkých týchto správnych konaniach začatých na podnet žiadateľa podal na súd žaloby o preskúmanie zákonnosti správnych rozhodnutí. Žalovaný ďalej uviedol, že uvedenú podmienku - t. j. správnym orgánom určené obdobie, v ktorom môže byť povolená výnimka uskutočnená - akceptujú aj jednotlivé poľovnícke združenia, či spoločnosti, ktoré v záujme dôslednej ochrany prírody a krajiny súhlasia s takto stanovenými podmienkami vrátane presného určenia časového obdobia, v ktorom môže byť povolená výnimka zrealizovaná. V opačnom prípade by žiadatelia žiadali o predĺženie lehoty na uskutočnenie povoleného odstrelu medveďa hnedého.

Z uvedeného dôvodu, preto neobstojí námietka žalobcu, že jeho práva boli porušené v predmetnom konaní, nakoľko v čase keď žiadateľ žiadal o udelenie výnimky a začalo sa správne konanie u žalovaného, žalobcovi ešte nebolo priznané postavenie účastníka konania a prvostupňový správny orgán meritórne rozhodol o udelení výnimky. Až do času priznania postavenia účastníka žalobcovi sa na toto rozhodnutie nazeralo ako na právoplatné. Priznaním postavenia účastníka konania žalobcovi bola potvrdená skutočnosť, že prvostupňové správne rozhodnutie nikdy nenadobudlo právoplatnosť, avšak možnosť správneho orgánu opätovne meritórne rozhodnúť o žiadosti nebolo možné, a to z dôvodu časového obmedzenia povolenej výnimky na rok 2009 zo strany žiadateľa, t. j. nie len zo strany prvostupňového správneho orgánu.

Žalovaný v predmetnom konaní konal tak, aby si v ňom žalobca mohol uplatňovať všetky práva, ktoré mu vyplývali z priznaného postavenia účastníka konania, z ustanovení Správneho poriadku a súvisiacej legislatívy a z Ústavy Slovenskej republiky. Skutočnosť, že žalovaný musel v danej veci rozhodnúť o zastavení konania či už v roku 2012 rozhodnutím č. 63119/2012-1.10 (42/2012-rozkl.) zo dňa 21.08.2012 alebo v roku 2014 rozhodnutím č. 2153/2014-1.10 (42/2012-rozkl.) zo dňa 10.03.2014 kvôli tomu, že odpadol dôvod na ďalšie konanie, nemožno v žiadnom prípade považovať za odňatie práv žalobcu postupom správneho orgánu.

Ani po prípadnom vrátení veci správne orgánu na nové prejednanie a rozhodnutie nebude možné v danej veci zo strany žalovaného rozhodnúť v uvedenej veci spôsobom, ktorý by bol pre žalobcu ako účastníka konania výhodnejší, alebo mu poskytol vyššiu ochranu jeho práv a právom chránených záujmov z dôvodov uvedených na stranách 4-6 tohto vyjadrenia. V súvislosti s uvedeným žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sž/98-102/02 zo dňa 17.12.2002. K tomu uviedol, že opätovné prejednanie veci neprinesie priaznivejší výsledok vo veci, čo je v tomto štádiu súdneho konania zrejmé, naopak spôsobuje zbytočné prieťahy v konaní správneho súdu a popiera názor vyslovený vo vyššie uvedenom rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sž/98-102/02 zo dňa 17.12.2002.

Žalovaný zároveň považoval za nutné vo vzťahu k rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžp/6/2013 zo dňa 24.09.2013 uviesť, že z tohto rozsudku nevyplýva pre žalovaného povinnosť meritórne rozhodnúť o žiadosti žiadateľa. V tejto súvislosti žalovaný opätovne zotrváva na svojich záveroch uvedených na str. 4-6 tohto vyjadrenia. Žalovaný sa stotožnil s názorom vyjadreným v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžp/31/2012 zo dňa 29.11.2012 v obdobnej veci. Ďalej dal do pozornosti niektoré iné rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. sp. zn.

10Sžp/6/2013 zo dňa 25.09.2013 a sp. zn. 4Sžo/1/2014 zo dňa 12.02.2014, ktorými Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil rozsudky Krajského súdu v Bratislave, ktorými boli zamietnuté žaloby v skutkovo a právne totožných veciach.

Záverom žalovaný poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 783/2014-17 zo dňa 17.12.2014, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky predbežne prerokoval sťažnosť LZ VLK vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 44 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 9 ods. 3 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia („Aarhuského dohovoru“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 10Sžp 16/2013 a jeho rozsudkom sp. zn. 10Sžp 16/2013 z 28. mája 2014. Ide o konanie skutkovo a právne totožné s týmto prípadom (a teda aj prípadmi, ktoré sú predmetom stanoviska NS SR sp. zn. Snj 72/2013 zo dňa 04.06.2014). Navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky listom zo dňa 28.09.2015, sp. zn. 10Sžo/275/2015 vrátil spis Krajskému súdu v Bratislave bez rozhodnutia. Podľa jeho názoru napadnuté rozhodnutie krajského súdu bolo žalobcovi doručené dňa 15.07.2015. Proti rozsudku podal žalobca odvolanie prostredníctvom telefaxu. Odvolanie žalobcu bolo súdu prvého stupňa doručené dňa 30.07.2015, t. j. v posledný deň odvolacej lehoty. Žalobca bol v zmysle ustanovenia § 42 ods.1 O. s. p. povinný toto podanie urobené vo forme telefaxu doplniť do troch dní (do 02.08.2015). Odvolanie žalobcu bolo doplnené až dňa 04.08.2015, t. j. zjavne oneskorene. Uvedená trojdňová lehota je lehotou hmotnoprávnou, a teda na podanie, ktoré nebolo v tejto lehote doplnené (nestačí, aby sa originál podania v lehote podal na poštovú prepravu, ale originál sa musí v stanovenej lehote reálne nachádzať na súde), neprihliada.

Ústavný súd Slovenskej republiky svojim Nálezom č. k. II. ÚS 222/2017-36 zo dňa 06.07.2017 rozhodol, že 1. Základné právo Lesoochranárskeho zoskupenia VLK na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 10 Sžo 275/2015 p o r u š e n é b o l i, 2. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky p r i k a z u j e , aby prerokoval a rozhodol o odvolaní Lesoochranárskeho zoskupenia VLK z 30.07.2015 proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 94/2014-96 z 28.05.2015.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 24.01.2018 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bolo rozhodnutie krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu o preskúmanie napadnutého rozhodnutia žalovaného. Týmto rozhodnutím žalovaný zastavil konanie začaté na základe žiadosti žiadateľa zo dňa 19.01.2009 z dôvodu, že odpadol dôvod na konanie.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchyľil od relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom v zásade za správne a súladné so zákonom.

Najvyšší súd v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého prvostupňového rozsudku, ktoré z tohto dôvodu neopakuje a súčasne na ne poukazuje. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru súdu prvého stupňa uvádza:

Odvolací súd prioritne musí vyjadriť súhlas s názorom krajského súdu, že žalovaný vydaním napadnutého rozhodnutia postupoval v konaní v súlade s ustanoveniami § 82 ods. 9, písm. a/ v spojení s § 89 ods. 3 písm. b/ zákona o ochrane prírody.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že žalobca sa v konaní pred prvostupňovým správnym orgánom i pred žalovaným domáhal neudelenia výnimky na usmrtenie chráneného živočícha - medveďa hnedého. Jeho záujem teda smeroval k ochrane tohto živočícha. Napadnuté rozhodnutie žalovaného, i keď z dôvodu zastavenia konania pre odpadnutie dôvodu na konanie a pre uplynutie doby, na ktorý bola výnimka na usmrtenie medveďa hnedého povolená, fakticky vyhovel požiadavke a cieľom žalobcu pri ochrane tohto chráneného živočícha, pretože zastavením konania znemožnilo jeho pokračovanie a v konečnom dôsledku i prípadné právoplatné udelenie výnimky. Obavu žalobcu, že bolo realizované neprávoplatné rozhodnutie o povolení výnimky, odvolací súd považoval za nepodloženú. V danej súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžp/6/2013 zo dňa 25.09.2013.

Takmer každý procesný právny predpis určuje poradie postupu dôvodov, pre ktoré je možné konanie zastaviť. Tak je tomu i v prípade zastavenia konania podľa § 82 zákona o ochrane prírody. Hneď ako prvý dôvod pred všetkými ostatnými uvádza dôvod zastavenia konania, ak dôvod na konanie odpadol. Neplatnosť povolenej výnimky o povolení na odstrel chráneného živočícha - medveďa hnedého spôsobená uplynutím času, na ktorý bola výnimka povolená (do 30.11.2009 poslieďkou a postriežkou na lokalite Hudcovie kút, Dolinky, Beňová alebo do 15.12.2009 postriežkou na lokalite Hudcovie kút, Dolinky, Beňová) má za následok, že odpadol predmet konania, keďže výnimka, ktorá bola obsahom rozhodnutia už zanikla a neexistuje. Povinnosťou správneho orgánu v zmysle citovanej právnej úpravy § 82 ods. 9 písm. a/ zákona o ochrane prírody a krajiny, je zastaviť konanie o výnimke, a to v ktoromkoľvek štádiu správneho konania. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom krajského súdu, že z citovanej právnej úpravy je zrejmé, že „odpadnutím dôvodu na konanie“ treba rozumieť v prípade časovo limitovaného rozhodnutia aj stratu „platnosti rozhodnutia“ v dôsledku uplynutia času, na ktoré bolo vydané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na dôvažok poukazuje i na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sž/98-102/02 zo dňa 17. decembra 2002: „Správnym konaním sa nazýva postup správnych orgánov, účastníkov konania a ďalších osôb pri vydávaní rozhodnutí, ktorý upravuje právny predpis. Konanie a postup správneho orgánu majú povahu synonym. Zmyslom všetkých procesných predpisov je zabezpečiť realizáciu hmotných noriem vo forme rozhodnutia o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb za takeého postupu, aby vo veci bol zistený skutkový stav, čo

najúplnejšie, prostriedkami, ktoré objasňujú okolnosti rozhodné pre posúdenie veci, a aby účastníkovi, o ktorého vec - práva a povinnosti ide, bola poskytnutá možnosť predkladať dôkazy, návrhy a obhajovať svoje práva. Toto platí zvlášť, ak ide o konanie, v ktorom dôkazná povinnosť spočíva na účastníkovi... Rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka.“

Ak teda zmysel konania odpadol, stratil sa aj význam, pre ktorý by malo byť v ďalšom konaní vydané nové rozhodnutie, ktoré by v odôvodnení mohlo obsahovať právne posúdenie námietok žalobcu, avšak vo výroku takého rozhodnutia by nenastala zmena a čo je podstatné, takým novým rozhodnutím by v konkrétnom prípade nenastala zmena v právach a povinnostiach účastníkov konania. V súvislosti s námietkami týkajúcimi sa právoplatnosti správneho rozhodnutia odvolací súd poznamenáva, že v čase, keď žalobcovi nebolo ešte priznané postavenie účastníka konania, bola žiadateľova žiadosť časovo obmedzená na rok 2009. Žalobcovi bolo účastníctvo priznané až následne po uplynutí obdobia, v ktorom žiadateľ žiadal o povolenie výnimky, preto či sa v danom prípade na prvostupňové rozhodnutie hľadí ako na právoplatné alebo neprávoplatné, nemá v predmetnej veci žiadnu právnu relevanciu. Odvolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že uplynutím času na povolenie odstrelu ešte pred právoplatnosťou prvostupňového správneho rozhodnutia, zaniká dôvod na konanie aj v konaní o rozklade, ktorý bol proti nemu podaný, nakoľko orgán príslušný na konanie o rozklade by už nemohol neplatné rozhodnutie skúmať a rozhodnúť o jeho zrušení, zmene, potvrdení, prípadne o zamietnutí rozkladu.

Pokiaľ ide o rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžp/6/2013 zo dňa 24.09.2013, na ktorý poukazoval žalobca, odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na Stanovisko správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. Snj 72/2013 z 24. júna 2014, prijatého práve v dôsledku nejednotnosti v rozhodovaní Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho, a to pokiaľ išlo o vyššie uvedené rozhodnutie sp. zn. 1Sžp/6/2013 a rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžp/6/2013. Z predmetného stanoviska jednoznačne vyplýva záver, že v prípade neplatnosti povolenej výnimky o povolení na odstrel chráneného živočícha - medveďa hnedého, v dôsledku uplynutia času, na ktorý bola výnimka povolená, odpadol predmet konania, pretože výnimka už zanikla a neexistuje. Správny orgán preto môže (ba dokonca musí) zastaviť konanie, a to v ktoromkoľvek štádiu konania.

Vzhľadom k uvedenému, ak podľa § 82 ods. 9 písm. a/ v spojení s § 89 ods. 3 písm. b/ zákona o ochrane prírody došlo k zastaveniu správneho konania z dôvodu, že uplynutím času, ktorým bolo uplynutie lehoty na odstrel chráneného živočícha - medveďa hnedého, odpadol dôvod na konanie o povolení výnimky, je takýto postup a rozhodnutie v súlade so zákonom s poukazom na predmet konania, ktorým ako správne tvrdil aj krajský súd nie je zvieraj, na odstrel ktorého bola potrebná výnimka, ale predmetom správneho konania je právna podmienka, ktorou je samotná výnimka. Z tohto dôvodu nakoľko takáto výnimka neexistuje, súčasne odpadol aj predmet správneho konania.

Ak žalovaný správny orgán postupoval v súlade s uvedeným zákonným ustanovením, postupoval zákonným spôsobom a súd prvého stupňa nemá inú možnosť ako žalobu zamietnuť, keď navyše takýmto rozhodnutím nedochádza k založeniu, zmene alebo zrušeniu oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb a ani práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb už nimi nemôžu byť priamo dotknuté.

Základným cieľom konania v správnom súdnictve podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je preskúmať zákonnosť len takých rozhodnutí a postupov správnych orgánov, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Základným predpokladom podania správnej žaloby v správnom súdnictve je teda skutočnosť že žalobca bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím, ktoré je nezákonné (R 62/1998). Správny súd musí skúmať preukázanie ukrátenia práv žalobcu nezákonným rozhodnutím ex offio. Ak teda výnimka k odstrelu, ktorá bola povolená žiadateľovi len na dobu určitú a ktorá v priebehu konania o jej udelenie uplynula, majúce za následok stratu platnosti tejto výnimky, odvolací súd zastáva názor, že žalobcovi nemohla vzniknúť ujma na jeho právach tým, že žalovaný zastavil konanie z dôvodu straty

platnosti výnimky uplynutím doby, na ktorú bola táto výnimka udelená.

Najvyšší súd z uvedených dôvodov nepovažoval námietky žalobcu vznesené v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa za relevantné na vyhovenie jeho odvolacieho návrhu, a preto pokiaľ súd prvého stupňa žalobu zamietol, odvolací súd napadnutý rozsudok prvostupňového súdu podľa § 250ja ods. 3, veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods.1 a s § 219 ods. 1, 2 potvrdil.

Odvolací súd žalobcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania v zmysle § 246c ods.1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a s § 250k ods.1, pretože v tomto konaní nemal úspech. Úspešnému žalovanému zákon priznanie trov konania neumožňuje.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.